

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vukovaru
Vukovar, Županijska 31

P- 234/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Vukovaru po sucu Ivici Grubišiću u pravnoj stvari tužitelja Dragan Nedeljković, OIB:34913656356, Bobota, Patkovićeve 112, zastupanog po punomoćniku Marko Cvrković, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. OIB 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb zastupanog po punomoćniku Odvjetničko društvo Metelko, Knežević & Partneri društvo s ograničenom odgovornošću; Kruno Knežević, radi Obvezno – ništetnost, nakon javno održane i zaključene glavne rasprave 25. kolovoza 2026. u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka, 31. kolovoza 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba točke 2. Ugovora o kreditu uz fiducijarno osiguranje broj: 7101188549 od 22.03.2022. godine zaključenog između tužitelja Dragana Nedeljković, OIB:34913656356, iz Bobote, Patkovićeve 112 i tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, kojom je određeno kako se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za trošak obrade kredita.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 da isplati tužitelju Draganu Nedeljković, OIB:34913656356, iz Bobote, Patkovićeve 112, isplati iznos od 927,55 eura, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama za period od dospelja dana 22. ožujka 2002. pa do isplate i to za razdoblje od 22. ožujka 2002. do 31. prosinca 2005. po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi propisanoj Zakonom o kamatama, a od 1. siječnja 2008. pa do isplate po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 da tužitelju Dragan Nedeljković, OIB:34913656356, Bobota, Patkovićeve 112 isplati troškove ovoga parničnog postupka u iznosu od 990,60 eura, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadom troška u iznosu od 1.250,00 eura.

r i j e š i o j e

Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda kao neosnovan

Obrazloženje

1. Tužbom od 25. ožujka 2025. tužitelj zahtijeva da se utvrdi nišetnom točke 2. Ugovora o kreditu uz fiducijarno osiguranje broj: 7101188549 od 22.03.2022. godine zaključenog između tužitelja Dragana Nedeljković, OIB:34913656356, iz Bobote, Patkovićeve 112 i tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, kojom je određeno kako se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za trošak obrade kredita.

1.1. Tužbu obrazlaže navodom da je odredbom čl.2. navedenog ugovora, određeno:

„Korisnik kredita se obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora” Navedenu odredbu kredita, odnosno dio odredbe u kojoj se određuje naknadu za obradu kredita, tužitelj smatra nepoštenom i nišetnom. Naime, navedena naknada je određena tipski bez mogućnosti pregovaranja sa tužiteljem kao korisnikom kredita. Dakle, sporna odredba sastavni dio formuliranog ugovora o kreditu o čijem sadržaju korisnik kredita nije mogao pregovarati niti je upoznat sa sadržajem Tarife banke na koji ta sporna ugovorna odredba upućuje čime je narušena pravična ravnoteža u međusobnim pravima i obvezama, te predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu ugovora u skladu sa odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske posl. br. U-III-3231/2022, U-III-7491/2022, U-III-236/2023, U-III-369/2023, U-III-597/2023 od 13.07.2023.g.

1.2. Kolike troškove kredita je tuženik naplatio tužitelju, istome nisu poznati, zbog čega se prethodno obratio tuženiku sa zahtjevom za utvrđenje nišetnosti navedene odredbe. Tuženik se očitovao na navedeni zahtjev otklanjajući isti. U svome očitovanju tuženik je iznio kako je naknada za obradu kredita naplaćena dana 21.03.2002.g. u iznosu od 6.988,60 kn (927,55 eur).

2. Tuženik prije upuštanja u raspravljanje u ovoj pravnoj stvari, sudu skreće pažnju da je odredbom čl.16. Ugovora o kreditu za slučaj spora ugovorena nadležnost suda prema mjestu sjedišta Banke. Time su ugovorne strane, tuženik i tužitelj ugovorom potvrdili zakonske odredbe o općemjesnoj nadležnosti za tuženika, i to odredbe čl. 46. i 48. Zakona o parničnom postupku. Dakle, sud čija je nadležnost sporazumno određena i sud čija je nadležnost za suđenje ustanovljena zakonom su istovjetni, pa je za suđenje u ovoj stvari nedvojbeno mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu.

2.1. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno nišetnom i to iz razloga jer je tužitelj postavio deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje navodne nišetnosti odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu međutim tužitelj ničim nije dokazao da mu je iznos naknade za obradu kredita uistinu i naplaćen, nego tek paušalno u historijatu tužbe ukazuje na navodnu nišetnost iste, a čime tužitelj nije ni na koji način dokazao svoj pravni interes za utvrđenje nišetnosti iste. Odredba članka 187. ZPP-a određuje sadržaj deklaratorne tužbe koja – da bi bila dopuštena – osim pretpostavki koje mora ispunjavati svaka tužba (čl. 106. i čl. 186. ZPP-a) za podnošenje takve tužbe tužitelj mora imati pravni interes koji se – za razliku od kondemnatorne i konstitutivne tužbe – mora dokazati.

2.2. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZPP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

2.3. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava.

2.4. Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a.

2.5. U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena 21.03.2002. godine. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredba bila nepoštena, na zahtjev tužitelja ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 21.03.2002. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 20 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari.

3. Tijekom postupka izveden je dokaz čitanjem: ugovor o kreditu od 21.3.2002., zahtjev upućen tuženiku od 22.2.2025. i očitovanje tuženika od 18.3.2025. iskaz tužitelja kao stranke u postupku.

4. Prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda je neosnovan iz niže navedenih razloga.

4.1. Tuženik je u odgovoru na tužbu istakao prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda i pritom se pozvao na odredbu čl. 16. ugovora o kreditu jer da je tom odredbom ugovorena nadležnost suda prema mjestu sjedišta banke. Poziva se i na čl. 46. i 48. ZZP-a.

4.2. Čitanjem ugovora broj 60/02 od 24. ožujka 2022. sud je utvrdio da je u čl. 15. ugovoreno da u slučaju spora suditi će stvarno nadležni sud u Zagrebu.

4.3. Saslušanjem tužitelja sud je utvrdio da stranke nisu pojedinačno pregovarale o uvjetima ugovora pa tako niti o navedenoj odredbi čl. 15. koja predviđa nadležnost stvarno nadležnog suda u Zagrebu.

4.4. S obzirom na navedeno utvrđenje u pravu je tužitelj kad u podnesku od 30. svibnja 2026. tvrdi da je navedena odredba unaprijed formulirana od strane tuženika i da tužitelj nije imao utjecaj na njen sadržaj i kao takva uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita koji bi u konkretnom slučaju radi ostvarivanja prava u ovoj pravnoj stvari morao putovati na relaciji Bobota-Zagreb što bi rezultiralo povišenim troškovima za tužitelja. Tuženik je kao jača strana formulirao uvjete ugovora i pri tom je u konkretnom slučaju vodio se isključivo svojim interesom.

4.5. Prema čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u

suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st. 1.), time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2.). Navedena odredba Direktive implementirana je u sve Zakone o zaštiti potrošača.

4.6. Navedena odredba iz ugovora o kreditu u suprotnosti je sa osnovnim načelima obveznog prava naročito načelom savjesnosti i poštenja čl.4. ZOO-a , čl. 3. ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu i dr. Stoga je primjenom odredbe čl. 322. st. 1. ZOO-a valjalo utvrditi da je odredba čl. 15. predmetnog ugovora o kreditu ništetna jer je u suprotnosti sa moralom društva.

5. Predmet spora je utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe iz čl. 2. Ugovora o gotovinskom ne namjenskom kreditu br. 60/02 od 21. ožujka 2002. u dijelu u kojem je određeno da je korisnik kredita obavezan platiti sve naknade i troškove sukladno odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, kao i da tužitelju isplati iznos od 927,55 eura.

6. Čitanjem predmetnog ugovora o kreditu sud je utvrdio da je u čl. 2. ugovoreno: "Korisnik kredita obavezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora."

7. Nesporno je da su stranke sklopile ugovor o kreditu 60/02 dana 21. ožujka 2002. po kojem je tužitelju isplaćen kredit u iznosu od 27.000,00 eura u protuvrijednosti u kunama, da je tuženik naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od 6.988,60 kuna eura, te da je odredba sadržana u standardnom ugovoru banke.

8. Sporno je među parničnim strankama da li je ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, da li tužitelj ima status potrošača, te da li je osnovan prigovor zastare.

9. U odnosu na spornu okolnost informiranja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužitelja iz čijeg iskaza je utvrdio da je predmetni ugovor o kreditu zaključio radi adaptacije kuće koja služi za stanovanje. Osim toga sud je iz iskaza tužitelja utvrdio da u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije imao otvoren obrt niti se bavio bilo kakvom gospodarskom djelatnošću.

10. Prema čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st. 1.), time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2.). Navedena odredba Direktive implementirana je u sve Zakone o zaštiti potrošača koji su doneseni od 2003. pa nadalje.

10.1. U vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije, pa se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati. Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obavezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

10.2. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

11. Čitajući sadržaj predmetnog ugovora o kreditu i dovodeći ga u vezu sa iskazom tužitelja sud je utvrdio kako je isti bio pripremljen od strane tuženika i da tuženik ukoliko je želio predmetni kredit podići morao je prihvatiti ugovor sa ponuđenim uvjetima među kojima je bila i obveza plaćanja naknade za obradu kredita. Kako tuženik nije pružio dokaz da je predmetne uvjete o kreditu i tarifu uručio tužitelju prije potpisivanja ugovora, a teret dokaza je na tuženiku valja zaključiti da isti nisu uručeni tužitelju, a niti da je tužitelj obaviješten što točno predmetnom naknadom plaća. Stoga se sa sigurnošću može tvrditi da tuženik nije objasnio tužitelju spornu ugovornu odredbu što je bio dužan. Navedena utvrđenja upućuju da je riječ o tipskom ugovoru.

12. U čl. 2. predmetnog Ugovora o kreditu je vidljivo da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci sve naknade sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, a da tužitelju nije pružena informacija kako je tuženik došao do iznosa koji je naplatio kao naknadu za obradu kredita. Saslušanjem tužitelja sud je utvrdio da tužitelj nije upoznat od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva i zašto je određena baš u navedenoj visini od ukupnog iznosa kredita i koje to troškove ona pokriva jer tuženik – banka nije dokazala kakve je imala stvarne troškove vezane za sklapanje ugovora o kreditu kao niti visinu istih, a to ne proizlazi niti iz sadržaja ugovora.

13. Stoga po ocjeni ovog suda suprotno stajalištu tuženika sporna ugovorna odredba nije razumljiva i nije jasno kakve naknade tužitelj kao korisnik kredita je dužan platiti. Tuženik je kao trgovac bio dužan da upozna tužitelja sa svim naprijed navedenim, a ne da iznosi paušalne tvrdnje da je tužitelja o njegovoj potencijalnoj obvezi za plaćanje naknade za obradu kredita informirao, jer za takve navode nije pružio nikakve dokaze, a na tuženiku je teret dokaza. Naime, banka naplaćuje navedenu ulaznu naknadu i stoga je ona obvezna dati pojašnjenja klijentu banke.

14. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da u privitku dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima- osnovna uputa, a iz spisa je vidljivo da tuženik tu uputu nije dostavio pa je sud ne može analizirati niti izvoditi bilo kakve zaključke o postupanju tuženika u vezi naplate predmetne naknade.

15. U zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa stranke su dužne pridržavati se načela savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO, te sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe čl. 7. ZOO. Tužitelj nije upoznat niti sumarno što tuženik naplaćuje navedenom naknadom pa je takva odredba za svakog potrošača nerazumljiva i stavlja ga u neravnotežan položaj jer mu nije dana mogućnost da o spornoj odredbi pregovara i utječe na visinu što dovodi do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Sama činjenica da tužitelj ne zna na što se odnosi naknada stavlja ga u neravnotežan položaj pa je opravdano takvu odredbu ocijeniti nepoštenom i slijedom toga ništetnom.

16. U pismenom očitovanju tuženika od 18. ožujka 2025. navodi se da je dana 21. ožujka 2002. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu 6.988,60 kuna/927,55 eura. Jednostavnim matematičkom metodom lako je za utvrditi da je tuženik tužitelju naplatio naknadu za obradu kredita u postotku od čak 3,44% jer se taj postotak dobije kad se podijeli naplaćena naknada sa iznosom kredita. Naplaćujući tužitelju tako visoku naknadu tuženik se rukovodio isključivo samo svojim interesom za što većom zaradom što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među ugovornim strankama, pa je takva odredba nepoštena, a slijedom toga i ništetna.

17. Dakle, iz činjenice što je izostalo pojedinačno pregovaranje proizlazi da je banka uzela u obzir samo svoje interese, a ne i interes tužitelja kao potrošača da trošak

obrade bude što manji odnosno primjereniji stvarnim troškovima, proizlazi da je banka postupala suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Da tužitelj nije prihvatio ugovor sa spornom odredbom čl. 2. izvjesno je da bi tužitelj bio uskraćen sa legitimnim očekivanjem da od banke ishodi kreditna sredstva, a koji iznos mu je bio neophodan za adaptaciju obiteljske kuće .

18. Ostale ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu ukazuju na propust tuženice u postupanju u dobroj vjeri. Tako je u svezi ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ7129/13-4 od 13. lipnja 2014., protiv koje je u tom dijelu odbijena revizija presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., pravomoćno odlučeno o kolektivnoj tužbi Udruge Potrošač protiv više tuženika (Zagrebačka banka d.d. i dr. a među njima i tuženica), radi zaštite kolektivnih interesa potrošača te je utvrđeno da su tuženici povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što su u potrošačkim ugovorima o kreditima koristili nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.

19. Nadalje, presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. odbijena je revizija tuženika (a tuženica je tamo bila tuženica pod 3.) protiv odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P1401/2012 od 4. srpnja 2013., među ostalim, u dijelu kojim je utvrđeno da su banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbi članka 81., 82. i 90. ZZP o čemu se nije pojedinačno pregovaralo, pa su odredbe o valutnoj klauzuli ostale nerazumljive za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi, te iako su banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita zbog ugovaranja valutne klauzule u CHF i imale su saznanja o izglednoj budućoj promjeni tečaja CHF prema kuni propustile su potrošače informirati o tome.

20. S obzirom na navedena utvrđenja sud je prihvatio zahtjev tužitelja na utvrđenje da je ništetna odredba čl. 2. predmetnog ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno plaćanje naknade.

21. Odredbom čl. 328. Zakona o obveznim odnosima propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Kako se predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnosti, a takva tužba se može uvijek podnijeti očito je da tužitelj nije pao u zakašnjenje, pa je prigovor zastare neosnovan.

22. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Stoga u ovoj pravnoj stvari zastara još nije ni počela teći, naime početak će teći od dana pravomoćnosti predmetne presude. U istovjetnim pravnim stvarima takvo je i stajalište Vrhovnog suda. Slijedom navedenog prigovor zastare je neosnovan i glede kondemnatornog tužbenog zahtjeva.

23. Iz navedenog pismenog očitovanja tuženika sud je utvrdio da je prilikom isplate kredita dana 21. ožujka 2002. od tužitelja naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 6.988,60 HRK/927,55 eura. Imajući u vidu navedena utvrđenja valjalo je tuženika obvezati na povrat 927,55 eura koliko tužitelj i zahtijeva tužbenim zahtjevom.

24. Iz naprijed navedenih utvrđenja proizlazi da je tuženik bio nepošten u odnosu na naplatu naknade za obradu kredita iz kojeg razloga je obvezan na plaćanje zatezne kamate od 22. ožujka 2002. kao prvog narednog dana od dana stjecanja utvrđene razlike. Odluka o kamatama odmjerena je za razdoblje od 22. ožujka 2002. do 31. prosinca 2005. po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi propisanoj Zakonom o kamatama, a od 1. siječnja 2008. pa do isplate po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima.

25. Sud je savjesno i brižljivo ocijenio svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno u smislu čl. 8. ZPP-a.

26. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st.1., i čl. 164. ZPP-a.
VPS je 927,55 eura.

Tužitelj je uspio u sporu te mu na ime zastupanja po odvjetniku pripada trošak sastava tužbe 150,00 eura, sastav obrazloženog podneska od 1.6.2025. iznos od 150,00 eura, pristupa na ročište 30.6.2026. iznos od 150,00 eura, za sastav ostalog podneska od 3.7.2026. iznos od 37,50 eura, ročište 25.8.2026. iznos od 150,00 eura, ročište za objavu presude 75,00 eura, ukupno 712,50 eura PDV 178,12 eura ukupno 990,62 eura.

Tužitelj nije obveznik plaćanja pristojbe kao potrošač.

Sud je tuženika odbio sa zahtjevom za naknadom troška u iznosu od 1.250,00 eura jer nije uspio u sporu.

U Vukovaru, 31. kolovoza 2026.

Sudac
Ivica Grubišić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba na Županijski sud. Žalba se podnosi u tri primjerka u roku 15 dana od dana objave presude putem ovog suda.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku odvjetniku Marko Cvrković
2. Tuženiku po punomoćniku odvjetniku Kruno Knežević

Broj zapisa: **9-3088c-5637a**

Kontrolni broj: **0b2e6-d917e-dd252**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vukovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.